

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α΄ ΘΕΡΙΝΗ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛ. ΛΕΠΤ. 10

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Δραχ. 2:50
 Δημόσια, Τραπεζικά Γραφεία . Δραχ. ν. 5:—

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΑΡΣΕΝΗΣ

ΓΡΦΕΙΟΝ

Πλατεία Αγίων Θεοδώρων
 Οικία Γ. Βακαλοπούλου

Η ΤΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΠΥΡΚΑΙΑ

Τὸ θέατρον τοῦ μελοδράματος, τὸ ἀρχαῖον μελοδραματικὸν θέατρον, τὸ ὁποῖον ἀντικατέστησε μετ' ὀλίγον τὸ νέον θέατρον τοῦ μελοδράματος οἰκοδομούμενον παρὰ τοῦ κυρίου Καρ. Ταρνιέρου, ἐκῆν κατὰ τὴν νύκτα τῆς 28 Ἰουλίου 1873. Πρὸς τὰς 11 ὥρας τῆς ἑσπέρας οἱ γείτονες παρετήρησαν καπνὸν ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ οἰκοδομήματος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ροσσίνη. Οἱ πυροσβέσταί ἀνεκάλυψαν σχεδὸν πάραυτα τὴν ἐστίαν τῆς πυρκαϊᾶς ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῶν σκηνογραφίων, ὅπου τὸ περιορίζουσιν ἐπὶ πλεόν τῆς ὥρας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ἀνυπακούσωσιν. Ἡ αἴθουσα, ἔπειτα ἡ ἀποθήκη, ἀλληλοδιαδόχως κτεκλύσθησαν ὑπὸ τοῦ πυρός· προσέρχονται ἵνα διασώσωσι τὰ οἰκοδομήματα ἐκ τῆς ὁδοῦ Δρούστου. Τὰ ἔγγραφα καὶ τὰ βιβλία τῆς διευθύνσεως, αἱ ἐνδυμασίαι,

τὰ ἐπιπλα, ἡ θεατρικὴ μουσικὴ, τὰ ἀρχεῖα, μετεφέρθησαν πρὸς καιρὸν ἀλλαγῆς, ἀλλὰ σχεδὸν ὅλαι αἱ σκηνογραφίαι τῆς ἀρχαίας συλλογῆς κατεστράφησαν. Εἰς δεκανεὺς τῶν σκαπανέων πυροσβεστῶν παρασυρθεῖς ὑπὸ τῆς καταστραφείσης ὀροφῆς ἐφρονεύθη· ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ διάφορα ἄλλα ἄτομα ἐπληγώθησαν ἀλλ' ἐλαφρῶς. Ἡ καταστραφείσα δ' αἴθουσα τοῦ μελοδραματικοῦ τούτου θεάτρου ὠκοδομήθη ἐν ἔτει 1820, ἵνα ἀντικαταστήσῃ ἐκείνην τοῦ Λουδοβίκου, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς πλατείας Louvois, καὶ τῆς ὁποίας ἡ κατεδάφισις διετάχθη μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δούκῃ τοῦ Berry. Μετεσκευάσαν δὲ τότε εἰς νέον θέατρον τὸ ξενοδοχεῖον τὸ ὠκοδομημένον ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Carpentier, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν ἐπανα-

στασιν εἶχε καταληφθῆ ἵνα χρησιμεύσῃ διὰ ὑπουργεῖον τοῦ πολέμου, διὰ ὑπουργεῖον τοῦ ἐμπορίου, καὶ διὰ τὸ ἐπιτελεῖον τῆς τότε ἐθνοφυλακῆς.

Ὁ ἀρχιτέκτων Δεπρὲ, ἐπιφορτισμένος τὰς ἐργασίας τοῦ νέου τούτου θεάτρου, ἀνήγειρεν εἰς τὸν κήπον τοῦ βιβλίου τοῦ ξενοδοχείου τὴν σκηνὴν, τὴν αἰθουσαν καὶ τὰς θέσεις τοῦ κοινού, χρησιμοποιοῦσας μὲγα μέρος τῆς ξυλουργικῆς τοῦ σκαλελετοῦ καὶ τῶν μηχανῶν τοῦ θεάτρου τῆς ὁδοῦ Ῥιγελίου.

Αἱ ἐργασίαι ἤρχισαν τὴν 3 Ἀυγούστου 1820, τὸ δὲ θέατρον ἤνοιξε τὴν 16 Ἀυγούστου 1821. Τὸ θέατρον δὲ τοῦτο, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο εἰ μὴ προσωρινόν ἐστοίχισε 2,287,495 φράγκα. Ἡ ταχύτης δὲ τῆς οἰκοδομῆς του, ἥτις ἦτο ἡ μόνη ἀπαιτήσις τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ ἡ μεγάλη ξηρασία τῆς χρησιμοποιοηθείσης ξυλείας, ἐξ ὑπαμοιβῆς εἰς δύο θεάτρα, συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ καταστήσωσιν εὐκολωτάτην τὴν πρόοδον τοῦ πυρός κατὰ τὴν πυρκαϊάν. Ἀσφαλεῖς προφυλάξεις εἶχον ληφθῆ ἐναντίον τῶν κινδύνων τοῦ ἀερίωτος, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζεν ὀλόκληρον τὸ θέατρον, καὶ πολλάκις ἀρχαὶ πυρκαϊᾶς εἶχον προληφθῆ μετὰ μεγίστης ταχύτητος. Ἄγνοσι δὲ πᾶς τις εἰσέτι ποία ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ πυρός, ὅπερ κατέστρεψε τὴν οἰκοδομήν.

Καταλήγοντες, θ' ἀνακαλέσωμεν ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν τὴν λαμπρὰν ταύτην συμβουλήν δοθεῖσαν παρὰ τινος ἀρχαίου ὑπαστυνόμου τῆς συνοικίας τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος μελοδραματικοῦ θεάτρου ὅτι δηλ. «Οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦνε ἡ σπουδαίότης μιᾶς πυρκαϊᾶς, οἱ θεαταὶ ἔχουσι πάντοτε τὸν καιρὸν ν' ἀποχωρῶσι βραδέως χωρὶς νὰ καταβάλλωνται εἰς τοὺς διαδρόμους.»

ΑΡΓΟΛΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

ΜΙΑ ΕΣΠΕΡΑ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ

[Συνέχεια καὶ τέλος τῆς 11 ἀριθμῶν.]

III

Εἰς τοὺς ἄλλους περὶξ ὁμίλους ἄλλοι περὶ ἄλλων ἐξετάζοντο σιγαλοὶ διάλογοι.

— Τὸ ὑπουργεῖον πίπτει!

— Ἄμ' δὲ! Ἡ κυβερνήσις ἔχει τὴν διάλυσιν καὶ θὰ ἔχωμεν ἐκλογάς.

— Ἐφερε γῆς τὸ βαπτὸρὶ μίᾳ σαρδέλα, οὐράνιο πρᾶγμα.

— Πῶς ἐπῆγαν τὰ καπνὰ, Κύρ Θανάση;

— Κατὰ καπνοῦ! ποῦ λέει ὁ λόγος.

— Καλὲ τί ξυλεία εἶνε αὐτὴ, ποῦ κατὰβασεν ὁ ποταμός;

— Ἐχεις παράδες; χρονιὰ ποῦ μᾶς βρῆκε, ἐρέτος εἶναι γιὰ πετσιὰ.

— Καλλίτερα θὰ περάσῃ τὸ κριθᾶρι.

— Τὸ κακουργοδικεῖον, φίλε μου, τὸ κακουργοδικεῖον! αὐτὸ σηκόνει parole 13,527! φρ. μου ἀφῆκεν ἡ παρελθούσα σύνοδος.

— Πόσον εἶσαι, Σοφία, περίεργος! σὲ τὸ εἶπα τοσάκις! αὐτὸς ὁ νέος μου προξενεὶ ἀπέχθειαν. Οὔτε νὰ τὸν ἀκούω θέλω... Καὶ σὺ ἐπιμένεις πάντοτε.

— Ἐλα δὰ καὶ τὰ ξεύρομεν!

— ὦ, ὦ, ὦ, μὴ χειρότερα, μὴ χειρότερα. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε.

— Καμμία βάρκα, ἀφεντικό;

IV

Ἐν τούτοις τὸ σκιάφος ὑπεχώρει εἰς τὴν ἐπελθούσαν νύκτα, νύκτα ἀσέληνον, ἀλλὰ διάστερον καὶ δροσεράν. Ἡ θάλασσα ἐγένετο μέλαινα καὶ τὴν παραλίαν ἐφώτιζον φανοὶ τινες διεσπαρμένοι.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἠγέρθησαν καὶ μετὰ βραχὴν περίπατον ἐκάθησαν εἰς τὴν δυτικὴν ἄκραν τῆς παραλίας, ἐπιζητοῦντες ἀνεκούφισιν τινα ψυχῆς εἰς τὴν μόνωσιν. Ὁ Τίμων ἠσθάνετο ἐξαίρετον εὐχαρίστησιν εἰς τὴν μαρμαρυγὴν τῶν ὑδάτων, ἀνευρίσκων ἐν αὐτῇ ποιάν τινα εἰκόνα ἐλπίδων καὶ πόθων μετὰ βραχέαν λαμπηδόνα σβεννυμένων ἐν τῷ μέλανι τῆς ζωῆς ὀρίζοντι. Ὁ Φιντίας ἐβόηζε τὸ βλέμμα καὶ τὸν νοῦν εἰς τὰ δύο ἄπειρα τῆς τε θαλάσσης καὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ δὲ Λέων ἐγένετο ὄλος οὗς διὰ νὰ ἀκούῃ τὸν ἐλαφρὸν ψίθυρον τοῦ κύματος, ὅπερ ἤπλουτο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς καὶ ὃν εὕρισκεν ἠδονικώτατον ἐντρυφήμα, καὶ ταῦτα ἐξομοίων, πρὸς ἐραστῶν περιπαθῆς ζεύγος, ἐζηλοτύπει διατὶ νὰ μὴ ἦνε αὐτὸς τὸ κύμα καὶ ἀκτὴ ἡ Νάδια. Τὸ ὑπέθετεν ὅμως ἐν στιγμῇ βρεμῶδους ἀφαιρέσεως καὶ καθυδύνετο καὶ ἠτύχει....

Παρήλθεν ἱκανὴ ὥρα καὶ ἡ νύξ προέβη καὶ τὸ πλῆθος ἤρξατο ἀραιούμενον ἐπαισθητῶς. Ἦδη ἡ πόλις ἐφαίνετο πρηνῆς ὑπνώττουσα καὶ τὸ Παλαμήδιον βαρὺς καὶ ἀπότομος ἐπ' αὐτῆς ἐφιάτης. Σιγὴ βαθεῖα πανταχοῦ.

Ἄφνης ἠδουπαθῆς τόνος κιθάρας ἀντήχησεν ἀρμονικῶς. Μετ' ὀλίγον δὲ γλυκεῖα φωνή, ὄλη πάθος καὶ πόνος, συνοδευομένη ἐναρμονίως, ἠκούσθη ἄδουσα ἀπὸ τινος λέμβου. Εἰς τοιαύτας λεμβοδρομίας καὶ κατὰ τοιαύτας ὥρας πολλάκις εὕρισκον τέρψιν οἱ μελαγχολικοὶ κάτοικοι τῆς πόλεως. Βαθμηδὸν αἱ κῶπαι ἠκούοντο πλῆττουσαι θωπευτικὰς τὰ ὕδατα καὶ ἡ λέμβος διεκρίνετο ἐπιπλέουσα, ὡς νῆσσα εὐχαρις, εἰς τὸν γαλήνιον αἰγιαλόν. ἠκούσθη δὲ τότε ἡ φωνὴ τοῦ κιθαρωδοῦ εὐκρινεστέρᾳ καὶ ἐκ τοῦ ὄλου περιπαθοῦς καὶ μελαγχολικοῦ ἄσματος, οὗ ἡ μουσικὴ ἦν περίπου ἡ τοῦ Ὀρφανοῦ τοῦ Παράσχου, ἠκούσθη ἡ ἐξῆς στρόφη:

«Σὺν ἤτρουνα μικρῇ, μὸς ἔκοβες λουλούδια,
Ὡσὲν ἐσὲ ὠρατὰ, ὡσὲν ἐσὲ δροσάτα,
Καὶ τῆς ἀγάπης τόσα μὸς ἔλεγεσ τραγούδια,
Ἄχ, πόσο μ' ἀγαποῦσες, γλυκεῖά μου μαυρομμάτα!
Μὰ τώρα τὰ λουλούδια γιὰ μένα τὰ λυπάσαι,
Περνᾶς συλλογισμένη καὶ στίχεις συβαρή!
Ἐξέλασες τὰ πάντα καὶ κρῖμα! δὲν θυμάσαι
Ἐκεῖν' τὰ καρδιοχτύπια, τοὺς ὄρκους σου σκληρῆ!...»

Ἡ αἰὶα εἰσήγαγε διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν γλυκεῖαν μελωδίαν, ἥτις διεχύνετο ναρκώδης καὶ περιπαθῆς. Ἄλλ' εἰσήγαγε καὶ ὁ κιθαρωδός. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ λέμβος ναυγελῆς ἔστρεφεν ἠρέμα τὴν πρόραν πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ τῆς κιθάρας αἱ χορδαὶ ἀνεδονήθησαν καὶ ἄλλη τις φωνὴ μελωδικωτέρᾳ καὶ διάτορος ἐψάλλον.

Quand tu chantes, bercée,
Le soir entre mes bras,
entends-tu ma pensée
Qui te répond tout bas!
Ton doux chant me rap pelle
Les plus beaux de mes jours ...
Chantez, ma belle,
Chantez toujours!

Ὁ Τίμων ἠσθάνθη εαθὺν στόνον, διασεῖσαντα τὰ στήθη του, διότι περιπαθῆς τις ἀνάμνησις ἐπετερόγισεν εἰς τὴν ψυχὴν του. Ἐδάκρυσεν ὕστερον, κατόπιν ἐμειδίασε μετὰ πικρίας

καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν δυσθύμως ἀνεφώνησεν,
«Ὁ πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!» . . .

V

Τὸ ὄρολόγιον τῆς πόλεως ἐσήμανε τὸ μεσονύκτιον. Ἡ προ-
κυμαία ἔμεινε ἔρημος καὶ οἱ φανοὶ τῆς ὠχρίασαν.

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἀπῆλθον ἐπίσης, μὲ ζωηροτάτας ὅμως
ἐντυπώσεις καὶ ἀναμνήσεις.

Ἦσαν εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς; Ἡ ἀπάντησις κεῖται ἔκτοτε
εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας των τεθαμμένη, ἢ δὲ φυσιογνωμία
δὲν εἶνε συνήθως ἀνόπιστος μάρτυς. Τὸ μόνον, ὅπερ δύναται
τις νὰ εἶπῃ ἴσως, εἶνε, ὅτι ἦσαν εὐχαριστημένοι. Ὅτε δὲ ἀπε-
χωρίσθησαν καὶ ἀπῆλθον πρὸς ὕπνον διὰ ν' ἀνακουρισθῶσιν ἢ
ν' ἀναζήσωσιν ἐν ἡδέϊ ὄνειρῳ, ὁ μὲν Λέων ἐψιθύρισε «*Δουσι-
λῆς Νάδισ!* . . .» Ὁ δὲ Φιντίας,

«*Tout passe et nous passons aussi*»

καὶ ὁ Τίμων ἔψαλλε σιγᾷ :

*Ton doux chant me rappelle
Les plus beaux de mes jours!* . . .

(Ἐκ Ναυπλίου.)

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ
Δικηγόρος.

ΛΟΥΚΙΑ ΛΑΜΜΕΡΜΟΥΡΟΥ.

[Συνέχεια καὶ τέλος.]

Αὐτόθι, ἢ λέξις *spargi* (βρέχε), ἢ ἡ μνηστὴ προφέρει κα-
κατὰ τρεῖς ἁρμονικοὺς φθόγγους ὑψηλότερον, ἐνῶ ὁ μνηστὴρ
εὐρίσκεται προκεχωρημένος εἰς τὴν λέξιν *amara* (συμπιπτού-
σαν, κατὰ τὴν ὡς ἀνωτέρω μετάφρασιν, μετὰ τῆς λέξεως
«*τούτο*») τὸ μέλος εἶναι ἐκ τῶν ἐμποιούντων εἰς τοὺς προσέ-
χοντας τὸν ἐνθουσιασμόν, ἐν βλέπει τις συνήθως παρὰ τοῖς ἄσια-
τικοῖς λαοῖς, βάλλουσι τὰ μανικώτατα τῶν ἐπιφωνημάτων,
ὅταν περιπαθῆς τις καὶ παρατεταμένος φθόγγος ἀναρπάξῃ
τὴν ψυχὴν καὶ οἶονεὶ αἰωρεῖ αὐτὴν εἰς τὰ μετάρσια. Παρ' ὁ-
λίγον ἔβαλλον ἀπὸ τοῦ καθίσματός μου καγὼ τοιαύτην φω-
νὴν, τῆς Κιαραμόντε ἀκροώμενος τὸ *spargi* τοῦτο.

Μὲ συνέσχεν ἡ αἰδῶς.

Γενικῶς, ἦτοι οὐ μόνον ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ ὅπου ἂν εἶ-
δον διδασκομένην Λουκίαν τὴν Λαμμερμούρου, παραλείπεται
τὸ μέγιστον μέρος τῆς σκηνῆς, ὅπου ὁ ἀδελφός τῆς προσπαθεῖ
τὴν πείσῃ ὅπως ἀποβάλῃ μὲν τὸν πρὸς τὸν Ἐδγάρδον
ἔρωτα, στέρξῃ δὲ ὡς σύζυγον τὸν Ἀρκτούρου, ἐξ οὗ προσεδόκα
τὴν ἀνάστασιν τοῦ οἴκου τῶν Λαμμερμούρων. Μετὰ τὸ πασί-
γνωστον τοῦ Ἄστωνος ἄσμα «*Se tradirmi tu potrai*»

Ἄν ἐμείνης ἀρνούμεν, μὲ προδίδεις, κατεστράφη»

ἢ Λουκία εἰσέτι ἐμμένει ἐν τῇ ἀρνήσει. Πῶς λοιπὸν τὴν βλέ-
πομεν ὑπογράφουσαν εὐθὺς μετὰ τοῦτο τὸ συμβόλαιον τοῦ
μετὰ τοῦ Ἀρκτούρου συνοικισίου αὐτῆς; Ὑπάρχει προφανῆς
ἢ χατὶς ἐν τῇ μεταξὺ τούτῳ, ἀλλὰ παρορᾶται. Παρατρέχεται
ὅλον τὸ δεύτερον μέρος τῆς προλαβούσης σκηνῆς, ἐνθα ὁ Ἄ-
στων πείθει τὴν ἀδελφὴν του, ἐπισείων τὴν πλαστὴν ἀπό-
δειξιν τῆς ἀπιστίας τοῦ Ἐδγάρδου, καθικατεῦον ἐκτενέστατα,
ἐξορκίζων δὲ μάλιστα τὴν Λουκίαν εἰς τὴν μνήμην τῆς τε-
θνεώσας μητρὸς των, ὥστε καὶ ἀποσπᾷ ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς
τὸν λόγον «*Ah! vincesti... non son tanto snaturala*»

Ἄ! ἐνίκησες... δὲν εἶμαι τόσο ἀστοργὸς θυγάτηρ.»

Καὶ τότε ὁ Ἄστων ἀποκρίνεται μετὰ συντριβῆς «*Al ben de,
tuoi qual vittima*»

Ναί, ὅσῳ ἔντως γίνεσαι ὑπὲρ τῶν σῶν αἰκείων.

Ταῦτα ἐν τούτοις ἀπήτησαν παρὰ τοῦ μελοποιοῦ ἐν ἄσμα
aria), ἓνα ἦχον μετριόχρονον (*moderato*) καὶ δύο γοργούς
(*allegri*), πάντα παραλειπόμενα. Διατί παραλείπονται; μὴ
διότι θεωροῦνται ἐν Παρισίοις καὶ ἐν γένει ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς
μετριώτερα τὴν μελικὴν ἐπίνοιαν, καίτοι ἄξια τοῦ Δονιζέττι
καὶ ταῦτα, ἢ διότι θὰ ἐμόχθουν ὑπερβαλλόντως οἱ αἰδοῖς;

Ἄλλὰ μὴ καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα πρόκειται ὅλον τὸ μελόδραμα
νὰ διατρέξωμεν; Βεβαίως ὄχι· διότι πολλὰ φύλλα τῆς ἑβδομα-
διαίας ταύτης ἐφημερίδος θὰ ἀπητεῖτο νὰ πληρωθῶσιν. Ὑ-
περπηδῶμεν λοιπὸν τὰ πλεῖστα ἱπποτικῶς, ὡς ὑπερπηδᾶται
καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Παριλιαιεύου Ἀπόλλωνος ὁ μεταξὺ
Ἄστωνος καὶ Ἐδγάρδου θαυμάσιος διάλογος, «*Aston in
queste mura*»

Παρ' ἐμοὶ ἐδῶ, σὺ, Ἄστων!

Ὁ λήγων εἰς συμφωνίαν περὶ μονομαχίας ἐν τῇ γοργῇ καὶ ἐξα-
στραπτύσῃ διφωνίᾳ ἐκείνῃ «*O sole più rapido*»

Ἦ ἤλιε σπεῦσε, ἀνάτειλε, φίγγε.

Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ παρασιωπήσω καὶ τὴν ἐξαισίον σκη-
νὴν τῆς Λουκίας φρενολήπτου (*gran scena del delirio*). Αὐ-
τόθι ἡ Κιαραμόντε καθίσταται ἀληθῶς ἀμίμητος, πλασθεῖσα
ἐκ φύσεως πρὸς τοιαύτας κυρίως σκηνάς.

Καὶ ἔντως, δίδε τὴν νὰ διδάσκῃ πρόσωπα οἷον τὸ τῆς Λου-
κίας, τῆς Λίνδας, τῆς Ὑπνοβάτιδος, καὶ ζήτει δέκα ἀντὶ δύο
ὀφθαλμῶν ἕνα βλέπης, μὴ ἀνοιγῇ δὲ, ἂν δύνασαι, καὶ τὸ
στόμα αὐτὸ, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην ν' ἀκούῃ καὶ δι'
ἄλλων ὀργάνων, ἢ τῶν ἀμέσων τῆς ἀκοῆς. Εἰσθαίνει ἐλα-
φρὰ ὡς αὔρα, ὡς ἴνδαλμα, ὡς λαμπάδιον, αὐτὴ λαμπάς.
Λευχεῖμονες καὶ λυσίκομοι παρίστανται πᾶσαι ἀνεξαιρέτως
αἱ ἡθοποιοὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ. Ἡ Λουκία παράφρων ἐξ
ἀπογνώσεως, φονεῖ ἐν τῇ νυμφικῇ παστάδι τὸν ἄνδρα ἐν
ἄκουσα ἐνουμφεῖθη, καὶ ἐξέρχεται εὐθὺς μετὰ τοῦτο. Λευχεῖ-
μων λοιπὸν, ἐννοεῖται, καὶ λυσίκομος. Πολλὰς οὕτω Λουκίας
εἶδα· οὐδεμίαν τόσῳ θελξίνου. Θελξίνους εἶναι ἢ κατάλληλος
λέξις. Βλοσυρὰ ἢ ἴλαρὰ ἐναλλάξ, ὡς ἐχομένη ὑπὸ τῆς παρα-
φροσύνης, ἢ Ἐλίξια Κιαραμόντε ἔδωκεν ἡμῖν εἰκόνα ζῶσαν ἀγ-
γελικῆς μορφῆς, ἥτις, καὶ σκυθρωπάζουσα καὶ ἐξαγριουμένη,
πάλιν εἶναι καὶ μένει ἀγγελικὴ, ἐπεραστος· ἐπεραστοτέρα μά-
λιστα, ἐπειδὴ, οὐκ οἶδα πῶς, τὸ κέντρον τοῦ θαυμασμοῦ ἢ τῆς
ποθήσεως ἐπὶ μᾶλλον ἐξύνεται ἀπέναντι τῆς ὀργίλης καλλο-
νῆς.

Ἐν συντόμῳ, ἢ τελικῇ ᾠδῇ τοῦ μεσοφώνου (*tenore*), παρι-
στῶντος τὸν Ἐδγάρδον, οὐδέποτε ἐδικαιώθη εἰς τοσοῦτον ὑπὸ
τῶν θεατῶν, ἀποτεινομένη πρὸς Λουκίαν ἄλλην παρὰ τὴν πα-
ροῦσαν. Ἡ ᾠδὴ αὕτη, ὡσαύτως κατατριβεῖσα ὑπὸ τῆς δημώ-
δους χρῆσεως, καὶ τῆς ὁποίας μεταβάλλω προχείρως τὴν πρὸ
πολλοῦ ἤδη γενομένην ἀτυχῆ μετάφρασιν, ἴσως πρὸς στιγμὴν
φρανῆ πῶς ἐξευγενισθεῖσα, — ἢ ᾠδὴ αὕτη, «*Tu che a Dio spie
gasti le ali*»

Πρὸς Θεὸν ἀποπειῶσα,

ὦ ψυχὴ ἐρωτιώσα,

Στρέψου ἴλιος καὶ ἴδε· ὁ πιστὸς σ' ἀκολουθεῖ.

Ἄν ἢ ἔχθρα τῶν ἀνθρώπων

ἀπαρνήθῃ ἡμῖν γῆς τόπον,

μετὰ σοῦ ἐν τοῖς ὑψίστοις σπεῦδω ὅπως ἐνοῦθι.

Ψυχὴ ἐρωτιώσα, κτλ.

στεφανούσα επαξίως τὸ ἀίδιον τοῦτο τοῦ Δονιζέττη μνημεῖον, πύρινα θὰ προεκάλει δάκρυα, ἂν ἡ παρ' ἡμῖν αἰοῖδὸς τῆς Λουκίας ἦτο αὐτὴ ἡ μνηστὴ ἐκείνη τοῦ Ἐδγάρδου, καὶ ἔμελλεν οὐδέποτε πλέον «οὐποτ' αὖθις ὕστερον» νὰ ἐμφανισθῆ εἰς τοὺς γοητευμένους ἡμῶν ὀφθαλμούς· ἀλλ' ἐκλείπει τὴν κυριακὴν, καὶ ἐπανέρχεται εὐτυχῶς τὴν τρίτην ἢ τὴν πέμπτην τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος, μεταμεμορφωμένη εἰς Λίνδαν ἢ εἰς Μαργαρίταν· καὶ ἂν ὁ κύριος... (τίς ἡ χρεῖα ὀνόματος;) ὁ θεατρῶνης, ἀναδείξῃ αὐτὴν, μίαν τῶν ἡμερῶν τούτων, ὡς Ὑπνοβάτιν (Son-nambula), Νίναν ἐρωμανῆ (Nina pazza) ἢ ὡς Κιάραν (Chiara di Rosemberg), ἡμᾶς μὲν ἰδίως οὐ μικρὸν θὰ ὑπεχρέου, τὸ δὲ θέατρον τοῦ δὲν θὰ ἔπαυεν εὐθηνοῦν.

Τίς δὲ αὕτη ἡ Νίνα, καὶ τίς ἡ Κιάρρα;—Μελοδράματα καὶ ταῦτα, ἄτινα, κατὰ καιρὸν τινα μάκαρα, —δ' ἀδύνατον μοι φαίνεται νὰ ἐλησμόνησαν ὅσοι τῆς ἡλικίας μου, —εἶχον διδασχθῆ ὑπ' ἄλλης τινὸς Ἐλιζῆς Κιαραμόντε, Ἔριττας Βάσσου ὀνομαζομένης, τότε ποιήσαντα ἀναστάτους ἐν Ἀθήναις τὰς ψυχὰς ὑπὸ μελωδικῆς μέθης. Ἐρωτῶ ἐν τῇ ἀπλοϊκότητί μου, διατί δὲν ἀναβιβάζονται πλέον ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα σκηνῶν αἶα ἐκεῖνα μελοδράματα; Μὴ ἐκορέσθη τὸ καθ' ἡμᾶς δημόσιον ὑπὸ τῶν τοιοῦτων ὀμαλῶν καὶ ἡδίστων μελωδιῶν, καὶ ζητεῖ σήμερον τὰς σκαληνοειδιστέρας; Ἀλλὰ δὲν εἴμεθα ἐπὶ τοσοῦτον προηγμένοι ἐν τῇ τέχνῃ, ὡς οἱ τῆς ἐσπερίας λαοὶ, ὥστε νὰ καταλάβῃ ἡμᾶς ἐκ τῶν κυρίως ἰταλικῶν μελωδιῶν ὁ πρὸς αὐτὰς κόρος ἐκείνων καὶ ἡ ἄση. Ἐκεῖνοι πολλῶ πλείονας τοιαύτας εἶχον ἀκούσει ἀκορέστως, πρὶν ἢ μεταβῶσιν εἰς τὰς νῦν μὲν ἐπικρατούσας, αὐριον δὲ ἴσως παρελευσομένας δίκην ἐφημέρου συρμού. Ἄν ὁ θεατρῶνης τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπεπειράτο ἐφάπαξ νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ θεάτρου τοῦ ὅσα τῶν παλαιότερων ἰταλικῶν μελοδραμάτων οὐδέποτε, ἢ πρὸ δεκαετηρίδων ἦδη, ὠφθησαν ἐν Ἀθήναις, πέποιθα ὅτι δὲν θὰ μετεμέλετο ἐν πάσῃ δὲ ἀποτυχίᾳ, ἃς ἐγένετο πάλιν τὸ θέλημα τῆς διὰ φοβερῶν ἀλμάτων προβαινούσης νεολαίας τοῦ παρόντος καιροῦ.

Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶπον ἱκανὰ περὶ τῆς Λουκίας καὶ τῆς ἐν αὐτῇ πρωταγωνιστοῦσης. Περὶ τῶν ἠθοποιῶν τῶν σὺν αὐτῇ ἄλλων, ἄλλοι ἄς εἴπωσι.

I. ΙΣΙΔΩΡΙΑΣ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ.

Σ. Δ. Διὰ τοῦ ἐν τῷ σημερινῷ ἀριθμῷ δημοσιευομένου τελευταίου μέρους περατοῦται ἡ περὶ τῆς Λουκίας Λαμμερμούρου, ἐν ταῖς στήλαις τῶν Καλῶν Τεχνῶν κατὰ συνέχειαν ἤδη καταχωριζομένη μακρὰ καὶ ὠραιότατη διατριβὴ τοῦ παρ' ἡμῖν σεβαστοῦ καὶ διακεκριμένου λογίου ἀνδρὸς κ. Σκυλίση.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΕΡΕΧΘΕΙΟΥ

I

Ἐκ τοῦ λιμένος ὅν τὸ κῆμα περιηχεῖ τῆς Σαλαμίνας καὶ ὅπου σώζεται τὸ μνημεῖον τοῦ τροπαιούχου Ἀθηναίου, εἰς νέος ἤρωσ. ὁ Ἐλγίνος, πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ῥαχίου μετὰ λιθίνης ἑστῆς ἀπῆγε κόρην Ἀρῆαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὴν γενναίαν.

II

Ἡ κόρη αὕτη πρὶν ὑφῆστο ἐν Ἀκροπόλει ἐλευθέρᾳ, καὶ ἂν δ' ἡ χώρα ἔδηοτο ὑπὸ βαρβάρων ἐπηλύθων καὶ ἂν ἐκλόνει τὸν αἰθέρα βοῇ ραγδαίων καταγίδων, αὐτὴ ἀμέριμος, ὀρθία διετηρεῖτο ἐν γαλήνῃ· ὁ πόλεμος, ἡ τρικυμία τῇ ἦσαν ἀγῆλη καὶ εἰρήνη!

III

Πρὸ ταύτης ἦλθον καὶ οἱ χρόνοι κρατοῦντες; ὀρέπανοι καὶ γῆρας, δι' ὧν κρημνίζονται οἱ θρόνοι; καὶ σβέννεται ἡ κοινωμία, πλὴν μόλις ὕψωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν κόρην, ἐδειλία ἢ χεῖρ ἐκάστου νὰ ἐγγίσῃ τῆς Καραΐτιδος τὸ κάλλος... τὸ ἔργον ὅμως νὰ τολμήσῃ ἐπεφυλάσσειτο εἰς ἄλλος!

IV

Καὶ νῦν ἡ κόρη ἀποπλεῖ ἐκ τοῦ ἐδάφους τοῦ πατρίου· πλὴν τίς φωνὴ ὀπίσω κλαίει καὶ συνταράσσει τὸν ἄερα; Ἡ Ἐστὶς τοῦ Ἐρεχθεῖου εἶχεν ἡ δούλη, μητέρα; ἢ μὴ ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου ἢ ψιθυρίζουσι ἀπ' αἰῶνων, τὴν μελωδίαν τοῦ Ὀμήρου ἤδη μετέπεσαν εἰς στόνον;

V

Οὐδὲν τοιοῦτον μὴ νομίσῃς· αἱ ἐλευσάπελοι παρθένοι, αἱ ἀδελφαὶ τῆς ἀρπαγείσης, ἐκεῖναι μόνον, φεῦ! θρηνοῦσι,

τὰ βλέφαρά των δάκρυο βάλει, πλὴν ποῦ ὑπάρχει οὐ; ν' ἀκούσῃ καὶ ποῦ ὑπάρχει τις νὰ ἴδῃ; Ἡ ἀδυσώπητος Δουλεῖα βαρὺ τὸ σκηπτρὸν τῆς ἐρείδει ἐπὶ τὰ ἐνδοξα πεδία!

VI

Ἄλλὰ, ταχέως ἱπταμένη, πρὸς τὰς σεμνὰς Ἐριχθίδας ἢ θεῖα Νέμεσις προβαίνει, κρατεῖ τὴν βίβλον τῶν μελλόντων, ἀναγινώσκει τὰς σελίδας τῶν ἀσεβῆ διαπραττόντων, καὶ καταγγέλλει γεγραμμένον διὰ γραμμάτων διαπύρων· «θὰ ἐδικήσῃ τὴν παρθένον ὁ μέλλον χρόνος καὶ ὁ Βύρων».

VII

Τότε εἰσώπησεν ὁ θρήνος, προηγορήθησαν αἱ κόραι, ἠκούσθη κλαῖων ὁ Ἐλγίνος διὰ τοῦ Βύρωνος νὰ εἴπῃ, ἀλλὰ παρέχονται αἱ ὦραι καὶ οὐδεμία κόρη βλέπει τὴν ἀδελφὴν νὰ προσεγγίξῃ — «Πῶς, φίλη, Νέμεσις, βραδύνει;» — «Ἐλευθερίας φῶς χαρίζει... ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ καὶ ἐκεῖνη!»

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

ΤΗ, ΚΥΡΙΑ, Κ . . .

Ἐπέρων χθὲς ὄδον τιὰ, κ' ἐπὶ τινος κτιρίου εἶδ' ἄγαλμά τι—λεῖψανον τοῦ πάλαι μεγαλείου— Καὶ εἶδα πάλιν προχωρῶν ἐν τοῦ Μαιῦ βῆδον νὰ φέρῃ ἀσεβῶς εἰς παῖς... ἐν τέκνον τῶν τριόδων.

Καὶ προχωρῶν ἀπήντησα ὑμᾶς στηριζομένην εἰς τὸν βραχίονα ἀνδρὸς· βαλέως ἐλυπήθην καὶ ἀγνώω, ἐλέπων ὑμᾶς ἐκεῖ προσηλωμένην πῶς τοῦ κτιρίου τᾶγαλμα, τὸ βῆδον ἐνθυμήθην.

Λέγου, ὑπάρχει ἄνθος τι ἀλλόκοτον, καὶ δεῖ μισεῖ τὸν Φοῖβον καὶ φιλεῖ τὸν Ζῆφον καὶ τὰ σκότη· Πλὴν σ' εἶσαι τέκνον τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ Μαιῦ κρινον, καὶ πῶς λοιπὸν ἠγάπητας πῶς, γύναι, σὺ, ἐκείνον;

ΒΕΛΟΣ.

Ἀναχωρεῖ εἰς Νεάπολιν τὴν προσεχῆ Παρασκευὴν ἡ κ. Ἐλιζα Κιαραμόντε, ἢ τοσοῦτον παρὰ τοῦ κοινοῦ ἀγαπηθεῖσα, καὶ τοῦ κόσμου τὰς εἰλικρινεῖς διεγειρέρα συμπαθείας. Ἡ κ. Κιαραμόντε κομίζει τὰς ὠραιότατας ἐντυπώσεις περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἀγαθὰ ἐκ μέρους αὐτῆς ἀποκομιζομένη τὰ δείγματα τῆς πρὸς αὐτὴν ὑποστηρίξεώς της. Καλὸν κατεῦθδον ὠραία Φιλλανδῆ.

— Ἀπὸ τῶν μέσων τῆς προσεχούσης ἐβδομάδος δημοσιευθήσονται αἱ Ἀγγελίαι τοῦ Β'. ἔτους τοῦ Ἡμερολογίου ἢ «Ποικίλη Στοά» τοῦ κ. I. Ἀρσένη, τοῦ 1882 ὕπερ κατὰ πολλὰ τοῦ α' ἔτους βελτιωθὲν καὶ πλουσιώτερον θὰ χρησιμεύσῃ ὡς κέντρον καὶ πάλιν, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ προσφέρωσι τὸν ἔρανον τῆς διανοίας αὐτῶν οἱ παρ' ἡμῖν δοκιμώτεροι κάλαμοι, πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ εὐπαιδευτοὶ κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες.

— Πρὸ μηνῶν διατρίβει εἰς Βιέννην ὁ εἰς τῶν ἀδελφῶν κκ. Ῥωμκιδῶν Κωνσταντίνος, κατ' αὐτὰς δὲ ἀφικνεῖται ἐνταῦθα πλουσίας προμηθείας κομίζων καὶ ἀπειρα τὰ πρὸς πλουτισμὸν καὶ τέλειον καταρτισμὸν ἀναγκαιοῦντα, διὰ τὸ ἐνταῦθα διαπρέπον Φωτογραφεῖόν των.

ΤΥΠΟΙΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ.